

РЕШЕНИЕ

№ 27541

гр. София, 08.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 16.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **12538** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Ф. О. (Ф. О.), гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № U25853376, чрез адв. Н. А. Р., САК, срещу Отказ за издаване на виза вид „D“ № IST25027128V/14.11.2025 г. от А. З., Консулско длъжностно лице в Генерално консулство на Република България в И. - Република Т..

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че оспорения отказ е немотивиран, като не са ясни причините, поради които е отказано издаването на виза. Не са спазени изискванията за форма на акта, както и че същият не е съобразен с представените доказателства. Счита, че приложените към заявлението за издаване на виза документи по реда на чл. 13, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 19 от НУРИВОВР, доказват по несъмнен и категоричен начин целта и условията на пребиваването на апликанта. а именно реализиране на разрешено от компетентните български органи право на пребиваване и работа, по трудово правоотношение с български работодател. Петендира, че представените документи и декларираните данни са достоверни и отговарят на обективната действителност. Излага съображения, че има нарушение на чл. 36 от АПК. във връзка с чл. 35 АПК. Твърди, че има неправомерно засягане на правото на труд, защитено в чл. 23. параграф 1 от Всеобща декларация за правата на човека, която съгласно преамбюла на ЕКПЧ има значение за възприемането и прилагането на Конвенцията. Претендира за нарушени права по чл. 15 от субсидиарно приложимата Хартата на основните права на Европейския съюз,

наименуван „свобода при избор на професия и право на труд“. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разноски.

Ответникът – А. З., Консулско длъжностно лице в Генерално консулство на Република България в И. - Република Т., чрез писмено становище, постъпило след приключване на съдебното заседание, оспорва жалбата. Прави възражение за прекомерност на разноските.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Ф. О. (Ф. О.), гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № U25853376, е подал на 12. 09. 2025 г. искане в Генерално консулство на Република България в И. - Република Т., за получаване на виза тип „D“ за дългосрочно пребиваване в Република България – номер на заявление IST25027128V. /л.9-12/. Като цел на пътуването е посочено – предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

След проведена съгласувателна процедура по исканата виза по реда на Инструкция №КОВ-04-02-351/15.08.2013г. Заместник-председател на ДА "Национална сигурност" е дал становище, в което е посочил, че декларираните данни в заявлението за виза данни кореспондират с хипотезите на чл. 10, ал.1, т.17 и т. 23 от ЗЧРБ, а именно – не са представени доказателства за целта и условията на заявеното пребиваване, като е предоставена невярна информация, с цел формално изпълнение изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаване на виза и последващо пребиваване в Р. България, респективно в ЕС.

На 14. 11. 2025 г. Ф. О. получил отказ за издаване на виза по образец, като в основанието за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.23 от ЗЧРБ, като е посочена и допълнителна забележка – „Представеното свидетелство за съдимост от 2024 г., което е с изтекъл срок на валидност. Установени са явни разминавания в подписите, положени от кандидата за виза в предварителните трудови договори, сключени от него с работодателя, съответно с този положен в националния му паспорт, като очевидно същите не са поставени лично от титуляра.

С жалба от 24. 11. 2025 г. по описа на ответника, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. С оглед допустимостта на жалбата е налице и произнасяне с Определение № 2740 / 11. 03. 2026 г. по адм. д. № 2212 / 2026 г. по описа на ВАС – Четвърто отделение.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят Ф. О. (Ф. О.), гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № U25853376 е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от А. З., Консулско длъжностно лице в Генерално консулство на Република България в И. - Република Т., определен за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 6/ 12. 02. 2025 г. /стр.17-19/ на Генералния консул на Република България в И. и Заповед № 95-00-26 / 16. 01. 2025 г. на министъра на външните работи (стр. 21), поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D”, поради предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

В конкретни случаи, е постановен отказ по искането за издаване на виза на чужденеца, тъй като е прието, че представените документи не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване, като представената информация е с цел получаване на пребиваване в РБ.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В случая са предоставени данни, за които има основателно съмнение в достоверността им.

Съдът намира, че тези изводи на административния орган са правилни и законосъобразни.

Съгласно чл.30, ал.3 от НУРИВОВР, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност".

Във връзка с извършената съгласувателна процедура, по делото е представено писмо от зам. председателя на ДАНС, с което са констатирани неясноти, относно заявената цел. Посочено е, че лицето има сключен трудов договор с търговско дружество „Моур Транспорт“ ЕООД, със седалище в [населено място], развиващо вътрешен и международен транспорт, което е собственост на нидерландския гражданин М. Е.. В обосновката за назначаване на турския гражданин е

посочено, че във вр. с извърване на международна транспортна дейност дружеството има нужда от ангажиране на лица за длъжността „шофьор на тежкотоварен автомобил – международни превози“

Отказа обаче на работодателя да наеме иназначни български граждани, граждани на друга държава членка на ЕС, на държава – страна по Споразумението за ЕИП, или Конфедерация Ш. или лица по чл.9,ал.1, т.2-6 от ЗТМТМ е мотивиран, че в резултат от публикуваната в сайта обява е появен интерес само от 4 лица, които не отговаряли на очекванията на фирмата. Освен това в обявата, като предимство било посочено „владееенето на турски език“. Това от своя страна не кореспондира и не произхожда от характера на работата и определено е дискриминационно отношение към останалите кандидати, като ги поставя в неравна позиция и условия при кандидатстване за длъжността, което е в нарушение на основни нормативни и законови норми.

Освен това свидетелството за съдимост на апликанта е с изтекъл срок, не е издавана шенгенска виза на жалбоподателя, поради което не става ясно как е подписал трудовия договор, налице е разлика в подписите. Всичко това е довело до извода, че се касае за опит за легална миграция на лице, декларирало неверни обстоятелства и данни, с цел безпрепятствено пътуване и пребиваване в Р. България и страни от ЕС.

Съдът споделя направената от консулското длъжностно лице констатация, че в случая не е налице достоверно доказана целта, предвид констатираните по-горе обстоятелства от страна на ДАНС.

Когато след проверките на съответните структури се установи, че не са налице предпоставките при наличие на които се получава разрешение за пребиваване на територията на Р. България, Консулското длъжностно лице изпраща чрез „НВИС“ съобщение „отказана виза“, посочено в чл. 29 ал.4 от Наредбата за условията и реда за получаване на виза. Решението за издаване на виза се взема в условията на обвързана компетентност по чл. 30 ал. 4 от НУРИВОВР. Много често се наблюдава практиката за формално изпълнение на изискванията с цел заобикаляне на закона за да получи лицето по-лесно виза тип „Д“. Компетентният орган постановява отказ след като са извършени съответните процесуални действия, които са били необходими за формиране на извод за неизпълнение на изискванията на националното законодателство. Лицето трябва да докаже по несъмнен начин, че са налице предпоставките предвидени в императивните норми на закона за да получи разрешение за дългосрочно пребиваване в страната. Това жалбоподателя не е мо̀гъл да установи категорично и от фактите се опитва да извлече изгодни за себе си правни последици, които обаче не се покриват от истината във правната действителност. Следва да се има предвид, че решението за издаване на виза се взема в условията на обвързана компетентност след кумулативно съгласие на всички участници в дадената процедура, а не е предоставено само на вътрешното убеждение на Консулското длъжностно лице. С оспорения отказ не се засягат в по-голяма степен правата и интересите на чуждия гражданин, тъй като целта на ЗЧРБ, е да регулира условията и реда при които лицата могат да влизат пребивават и напускат територията на страната посочено по дело: 6355/25г АССГ.

От посоченото следва, че така представените доказателства от страна на жалбоподателя поставят неясноти относно условията за престоя му в страната – основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 и т. 23 ЗЧРБ.

Съдът намира, че противно на доводите изложени в жалбата е спазено изискването за форма на

акта: той е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по приложение №7 към НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК. Вписани са съответните разпоредби от приложимия нормативен акт - чл.10, ал.1, т.17, т. 23 от ЗЧРБ, има и кратко описание - „Представеното свидетелство за съдимост от 2024 г., което е с изтекъл срок на валидност. Установени са явни разминавания в подписите, положени от кандидата за виза в предварителните трудови договори, сключени от него с работодателя, съответно с този положен в националния му паспорт, като очевидно същите не са поставени лично от титуляра“, което може да се подведе под текста на законовите разпоредби.

В тази връзка следва да се отбележи, че идентична на нормата на чл.10,ал.1 т.17 от ЗЧРБ е тази по чл.21,параграф 1,б”б” от Регламент (ЕО) №810/2009г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г.за създаване на Визов кодекс на Общността, изискваща апликантът за издаване на виза да обоснове целта и условията на планирания престой, съответно тази по чл. 32, т. 1, б. „а“, ii от регламента, съгласно която издаването на виза се отказва, ако кандидатът не обоснове целта и условията на планирания престой. Съгласно чл. 21, т. 7 от регламента разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации, като съгласно чл. 21, т. 8 при разглеждането на дадено заявление консулствата могат в надлежно обосновани случаи да поканят кандидата на интервю и да поискат допълнителни документи.

Именно поради тази причина Законът за чужденците в Република България въвежда задължение за отказ на виза, когато не са изпълнени изискваните условия от кандидата.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника направените разноски, но такова искане няма направено, поради което разноски не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Трето отделение – 60 състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. О. (Ф. О.), гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаваш паспорт № U25853376, чрез адв. Н. А. Р., САК, срещу Отказ за издаване на виза вид „D“ № IST25027128V/14.11.2025 г. от А. З., Консулско длъжностно лице в Генерално консулство

на Република България в И. - Република Т..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: